

ĐURO MARIČIĆ

STVARANJE NOVE EVROPE

PRVI EVROPSKI ROMAN

Urednik

Zoran Kolundžija

Recenzenti

Slavica Garonja Radovanac

dr Mirjana Vlasisavljević

Zoran Kolundžija

ĐURO MARIČIĆ

STVARANJE NOVE EVROPE

PRVI EVROPSKI ROMAN

PROMETEJ
Novi Sad, 2014.

MOLITVA MAJKE TEREZE

Čovjek je nerazuman, nelogičan i sebičan

NIJE VAŽNO. VOLI GA!

Ako činiš dobro, pripisat će to
tvojim sebičnim ciljevima

– NIJE VAŽNO. ČINI DOBRO!

Ako ostvariš ciljeve svoje, naći ćeš lažne
prijatelje i iskrene neprijatelje

– NIJE VAŽNO. OSTVARUJ CILJEVE SVOJE!

Dobro koje činiš sutra će biti zaboravljeno

– NIJE VAŽNO. ČINI DOBRO!

Poštenje i iskrenost učinit će te ranjivim

– NIJE VAŽNO. BUDI ISKREN I POŠTEN!

Ono što si godinama stvarao u času
bi moglo razrušeno biti

– NIJE VAŽNO. STVARAJ!

Ako pomažeš ljudima, možeš loše proći

– NIJE VAŽNO. POMAŽI IM!

Daješ svijetu najbolje od sebe,
a on će ti uzvratiti udarcima

– NIJE VAŽNO. DAJ NAJBOLJE OD SEBE!

POSVETA

Mojim narodima iz bivše
Jugoslavije koji se u zadnjih
100 godina već po treći puta
međusobno istrebljuju,
zbog tuđih interesa

*Čim je čovjek veća mizerija
više želi da je slavan!*

*Čim je narod manji
Osjeća veću potrebu da je velik!*

ČITANJE OVOG ROMANA

Ovaj se roman može čitati na *dva načina*. Oni pasionirani, strpljivi čitaoci mogu ga čitati *kao cjelinu*. Oni manje strpljivi mogu ga čitati kao posebna *četiri kratka romana*. *Roman o Jevtušenkovima*, *Ratni roman*, *Roman o gradu Baranovu* i *Roman o ljudima*. Zato su izdvojena poglavlja koja mogu sačinjavati ove zasebne romane.

Roman o Jevtušenkovima: 1; 5; 6; 17; 20; 21; 22; 23; 24; 39; 43; 45; 52; 55; 56; 57; 58; 59; 65; 76; 79; 80; 82; 83

Ratni roman: 4; 8; 9; 10; 12; 13; 14; 17; 19; 30; 31; 32; 44; 46; 47; 48; 51; 53; 73; 74;

Roman o gradu Baranovu: 7; 25; 27; 28; 36; 38; 41; 44; 48; 50; 60; 61; 63; 68; 71; 78;

Roman o ljudima: 2; 3; 11; 15; 16; 18; 26; 28; 29; 35; 37; 40; 42; 49; 54; 62; 64; 66; 67; 69; 70; 74; 77; 81

Na komad papira ispišu se ova poglavlja, uz njih se ispišu stranice na kojima se ona nalaze i nestrpljivi počinju čitati!

Preporučuje se pročitati po izboru još neko poglavlje, koje je dio cjeline, ali i ovih drugih romana, po izboru samog čitaoca!

Đ. M.

1. NA OTOKU

*Počinju pobune Tračana.
Ne zna se kuda one vode.
Znaju se samo želje
boraca za vlast.*

Arkadij Jevtušenko je pažljivo pratio događaje u zemlji, nije ih komentirao pred ženom, Keltkinjom, da ne povrijedi njene nacionalne osjećaje. Ocjenjivao je njenu i Igorovu blagu naklonost prema, sada već nacionalnom junaku i vođi, Martinu Civinelliju. Bojao se Arkadij da se ti osjećaji ne razviju u visok stupanj porodične netrpeljivosti. Ako se pojavi jaka podjela u porodici to može dovesti do raspadanja mješovite bračne zajednice. Žena mu i mlađi sin su uvijek u mnogo čemu bili istomišljenici, koliko i on i njihov stariji sin. Mitrij je nakon briljantnog završetka studija, bio nedavno oženjen sa Keltkinjom, zaposlen u Petrovsku.

Gorbačov je nagovjestio Perestrojku, on znade da nešto treba mijenjati, ali ne zna kako i što želi. On znade što treba rušiti, ali ne zna što i kako treba graditi. Mudra diplomacija Zapada pustila ga je da pleše na svjetskoj pozornici. Zapadna propaganda je uperila svjetlo reflektora prema rušitelju Sovjetskog Saveza, aplaudira mu, podstiče ga da pleše balet, a on ne zna ni hodati. Dali su mu Nobelovu nagradu, dobili su je i drugi, gori od njega, zašto ne bi i on? Po mišljenju Zapada zaslužio je. A SSSR – u prijeti građanski rat. Što misle Sovjeti koji su izgubili 10 posto stanovnika u Drugom svjetskom ratu? Zapad to ne zabrinjava! Bolje gužva na Istoku nego u vlastitim kućama. Dok su tamo neredi ovdje će biti red i mir.

Arkadij Jevtušenko je pratio zbivanja u zemlji, osjećao je da dolazi ružno vrijeme. Zima je topla, bez snijega. Predložio je ženi da u februaru 1991. godine pođu u vikendicu, na more, na Otoku, dok neredi nisu zavladali, dogovoriće s nekim da im stavi pločice u kupaoni, zahodu i hodniku, parket u sobama. Vikendica koju grade već dvadeset godina još je neuseljiva, ljetuju u podrumu. Prošlu godinu je podigao kredit iz Kase zajedničke pomoći i kupio taj materijal. Kad su išli na odmor povezao je parket,

sad će povesti pločice. Ove godine možda će spavati gore u prizemlju ako uspiju obaviti te poslove. Ako ih nemiri ne spriječe! I vrijeme je za malo luksuza!

Vozio je lagano, kroz centralni dio Keltске republike, tu su u pasivnim krajevima naseljeni uglavnom Tračani. Među golim kamenim prsima brda, obraslim kržljivim grmljem, usjekle se doline s nešto plodne zemlje i šume. Tek dalje, odavde prema sjeveru počinju šume, njihova blagodat, nešto malo bolji uslovi za nikakav život. Odavde je u Skitsku Republiku doselio njegov pradjed. Mislio je Arkadij Jevtušenko da neće imati problema sa pobunjenicima.

Brežuljci se talasaju ispred njega, cesta ih vješto obilazi, izbio je na plato iznad grada Kulma kroz koji je morao proći prije nego krene prema moru. Zaustaviše ga dvojica naoružanih ljudi, obučeni poluvojnički, na njima su vojne bluže, civilne hlače, vojne cipele, gologlavi, vojničke kape im zavučene ispod opasača. Vrućina je, sunce pripeklo, osjeća se blagodat blizine mora!

– Kuda prijatelju? – upita ga viši od njih, kada pride kolima.

– Idem malo na more – reče Jevtušenko ležerno.

– Da vidimo dokumente!

Bertina izvadi iz ladice vozačke dokumente, pruži i svoju ličnu kartu.

– Je su li vam ispravna kola?

– Kada sam krenuo bila su!

– Da pogledamo! Stisnite kočnicu!

– Stisnuo sam!

– Poziciona svjetla su uredi, rekverc svjetlo je dobro. Ne radi vam nijedno štop svjetlo.

– Nemoguće. Da ne radi jedno, bilo bi shvatljivo, ali obadva.

– Pogledajte.

Bertina pređe za volan, pritisnu kočnicu. Stvarno, nijedno svjetlo ne radi, oba su mrtva.

– Stanite tamo u stranu i popravite to – naredio je ni civil ni vojnik.

Arkadij Jevtušenko je zavezao kola malo ustranu. Pregledao instalaciju, nije pronašao kvar. Pogledao je sijalice, bile su ispravne. Očistio im je olovne kapi na zadnjem dijelu, očistio grla. Svjetla opet nisu radila. Dugo se vrtio oko kola, grešku nije mogao naći.

– Vidim žena vam je Kelćanka. Šteta što nije naša. – Vojnik je po imenu i prezimenu ocijenio da je Arkadij Jevtušeno Tračanin.

– Zašto?

– Ostavio bih vas na straži, da ja malo odmorim, već sam 18 sati ovdje.

– Ah, tako. – Jevtušenku postade jasno da je to pobunjenik, tračanska straža.

– Dobro, vozite tako, mora da se radi o delikatnijem kvaru, budite oprezni. Sretno!

– Sretno i vama. – Sjede Jevtušenko za volan, nastavi vožnju.

Stigli su na trajekt u 12 sati, nema gužve, svega tridesetak vozila. U rodno selo Jevtušenkove supruge, Prekodij, dovezoše se prije 14 sati. Dočekaje ih Carlo i Lucia, najstarija Bertinina sestra. Ručak je već bio na stolu, Lucia ih je uvijek dočekivala s gotovim ručkom kada dolaze na Otok. Njezina dobrodušnost i pažnja bila je poslovična, trudila se na sve načine da udovolji gostima.

Carlo, nekvalificirani radnik, uzeo je prijevremenu penziju da bi se mogao posvetiti gradnji vikendica na Otoku. Radio je to solidno iako mu je manjkalo znanja o gradnji, sagradio je više kuća pa je počeo pomišljati kako mu nema premca u tom poslu. Gradio je i Jevtušenkovu kuću, brinuo se o nabavci materijala, o organizaciji svih poslova, pronalaženju radne snage, nadzirao unutarnje radove.

– Našao sam ti odličnog majstora za postavljanje pločica, nije skup, trebaš ga samo odvesti u kuću i pokazati mu što želiš – pređe Carlo odmah na posao zbog kojeg su Arkadij i Bertina došli.

– To ćemo lako učiniti, o svemu sam već razmišljao, kupio sam parket, on je gore u kući, pločice su u kolima.

– Ovaj čovjek ti može postaviti i parket – reče uvjerljivo Carlo, koji nije bio dorastao stručnijim, poslovima. Više je volio grube radove.

– To bi bilo lijepo, da riješimo sve te poslove. Možemo odmah poći gore ako majstor ima vremena.

Carlo priđe telefonu, nazva majstora.

– Evo, on nas čeka, stanuje odmah tu iznad moje kuće.

Majstor nije više mlad, ali je još u snazi, vratio se iz Njemačke. I tamo je nastupila kriza, nezaposlenost raste. Velik je priliv radne snage iz Istočne Njemačke koja se konačno ujedinila sa Zapadnom. I iz ostalih istočnih zemalja pristižu pustolovi. Berlinski zid, simbol razdvajanja Istoka i Zapada, porušen je u naletu tsunamija golorukog naroda poludjelog od nagomilano nezadovoljstva, naočigled ravnodušnih stražara koji su ga čuvali. Pred orkanom Gorbačovljeve Perestrojke, željezna zavjesa, kroz period od 45 godina, pojedena od korozije privredne stagnacije, urušila se sama od sebe. Istočna sirotinja, Poljaci, Česi, Slovaci, Ukrajinci, Rusi, Rumuni, Bjelorusi, Bugari, kao plima prelijevaju se na Zapad u potrazi za bogatstvom i srećom koje ni tamo nema. Sreća je izgubljena u prošlosti. Nastanila se u glavama i mašti sirotinje. Naseljava se Evropa, tone u multietičnost!

Pogledali su prostorije, tri sobice su malene, po 12 kvadratnih metara, Jevtušenkova skromnost, devijacija odgoja, suzdržanosti i sirotinjskog porijekla. Teško se oslobađa starih vremena.

– Kuhinju, kupaonu i zahod obložiti ćete do visine metar i 80 centimetara, zid do kade i veš mašine skroz do stropa – reče Jevtušenko majstoru.

– Dobro, vidim da ste klupice na prozorima ugradili od ovdašnjeg kamena. Nemajte brige, ja ću vam od svog materijala ugraditi pragove na svim vratima. To nećete ništa platiti.

– Hodnik mi za dva centimetra podignite iznad nivoa podova u kuhinji, kupaoni i zahodu, ako bi došlo do pucanja cijevi da voda iz tih prostorija ne može doći u sobe i uništiti parket.

– Dogovoreno!

– Novac za radove će biti kod Carla, kad završite poslove on će to pregledati i isplatiti vas.

Nije Arkadij Jevtušenko imao dovoljno povjerenja u samouku građevinsku stručnost svog pašanca Carla Kalozzija. Osjećao je njegovu pretjeranu samouvjerenost u svoju nestručnu stručnost, podcjenjivanje mnogo stručnijih i obrazovanih ljudi. Carlo se ponašao prema Arkadiju kao da ovaj o građenju pojma nema, ignorirao je njegovo tehničko fakultetsko obrazovanje. Prema drugim pašancima se odnosi s još više podcjenjivanja iako su i oni fakultetski obrazovani. Tek, kada mu je najstariji sin završio Građevinski fakultet, shvatio je da je Tedijevo znanje daleko jače od njegovog, uvidio je mnoge šupljine svog poznavanja građevinske struke i što su njegova četiri razreda Osnovne škole.

Jevtušenko je bio zadovoljan dogovorenim poslovima. Kuća koju gradi već dvadeset stegnutih, škrtih godina konačno će biti osposobljena za ljetovanje. Slijedeće godine, na ljeto, porodica će moći odmarati u normalnim okolnostima. Nije se htio zaduživati, dizao je Kasu uzajamne pomoći i s tim novcem kupovao materijal. Kada dođe na godišnji odmor on i Carlo grade kuću dok ne utroše taj materijal. Slijedeći korak gradnje morao je čekati dok se ne otplati neveliki dug Kasi uzajamne pomoći. Od banke nije htio dizati kredit, smatra da je nemoralno koristiti takve kredite za gradnju vikendice dok drugi ljudi nemaju gdje stanovati. Njima su potrebni krediti. Njegovao je kod sebe socijalistički moral.

Odlučili su na povratku da ne idu preko dijela Tračanskog područja gdje su počeli nemiri, krenuli su nešto duljim putem i bez problema stigli u Jevtušenkov rodni kraj, Brdovitu, zapadni dio Skitske Republike. Da ne voze po noći odlučili su prenoćiti kod Jevtušenkovog školskog druga Michaela Kuznjecova.

2. NEREDI POČINJU

*U nesretnim zemljama
samo nestrpljivi glupani,
pomoću oružja dolaze na vlast*

Jevtušenkovi stigoše u Riječnu Školjku, u Skitskoj Republici u 19 sati i trideset minuta. Prijatelji ih dočekaše oduševljeno, toplo, srdačno, obradovani. Mihael s vrata pozva Jevtušenka da brzo uđe u kuću:

– Dođi hitro da vidiš kako su našeg generala uhvatili Skiti, nedaleko našeg grada, tu odmah svega 11 kilometara dalje. – Začas se bez pozdrava izgubi u kući.

Arkadij požuri za njim. TV kamere su pokazivale gužvu oko kola. Raspomamljena narodna masa Skita, podivljala, raspamećena, izašla je na cestu i zaustavila vozilo s kojim je neoprezni general bezbrižno putovao. Da je prešao samo još 20 kilometara, bio bi sasvim siguran. Tamo su već Tračani većinski narod. Dojava o njegovom kretanju stigla je od špijunaže u ovo selo gdje su Skiti većinski dio stanovnika, organizacija je načas pro-radila, general Anuško je zarobljen.

U Drugom svjetskom ratu ovdje su skitski fašisti potamanili mnogo Tračana. Pokolji su bili stravični, mnoga sela su prorjeđena. Neka savim zatrta! Potomci bivših koljača sada samo čekaju oružje pa da i oni krenu na Tračane. Crno cvijeće stare mržnje je propupalo. Ništa nije zaboravljeno od onog što se izdogađalo u Drugom svjetskom ratu. Mržnja samo tinja, čeka pogodno vrijeme da se još strastvenije razbukta, da se požar razgori.

Odjednom su iza brda doletjeli helikopteri regularne vojske Savezne Republike Karantanije, zapucali su iznad razularenog naroda, počela je bježanija, general je ostao sam, jedan helikopter se spustio, pokupio ga, a vozač njegovih kola nastavio je vožnju. Dalje nizvodno, iza varošice već je teritorij kojeg naseljavaju Tračani.

– Vidiš li ti što se događa ? – pružio je tek sada Mihael Arkadiju ruku.
– Više ni generali nisu sigurni.

– Biće tu još svakog zla. Progovoriće oružje. – Sa sigurnošću dobrog poznavaoa prošlosti, sadašnjosti i proroka budućnosti, reče Jevtušenko.

Nešto kasnije, nakon udarne vijesti u dnevniku, gledali su nemire u gradu Voturiju, udaljenom svega jedanest kilometara od Baranova, grada u kojem žive Jevtušenkovi. Po naređenju prvog Predsjednika države, Keltiske Republike, bivšeg ministra Civinellija, policija je blokirala centar Teritori-

jalne obrane. Razularene Keltske mase žele preuzeti oružje. Došlo je do masovnog nereda, policijski automobili nisu mogli proći ulicama, civili su im preprečili put. Vojska je stala na stranu pobunjenih Tračana. Pripadnici jednog i drugog naroda umješali su se u nered, svi žele oružje. Vojska je jedva uspjela zavesti red i odvesti oružje u kasarnu „Vitalij Gamov”.

– Vidiš li ti, dolaze zla vremena – reče Mihael Kuznjecov svom drugu, provuče prste kroz glatku kosu koja mu je padala na čelo.

– Misliš da će se to nastaviti? Srediće to vojska – javi se Mihaelova žena Lidija.

– Neće to niko srediti. Na pomolu je građanski rat! – reče Jevtušenko.

– Ministar Civinelli je tri puta u zadnjih šest mjeseci posjetio Ameriku, bio je dva puta u Kanadi, posjetio je Australiju, okuplja emigraciju, svuda traži podršku. Tu je umješana i američka obavještajna služba CIA, Amerikanci traže kako da se ubace na ovo područje. Civinelli ima snažnu podršku zapadnih zemalja. Ministar neće izbjegavati rat, njemu treba pored ostalog, ratna slava. Iz ratnog meteža pojedinci izvlače najveću korist.

– Stradali smo ako se emigracija vrati u zemlju – izjavi Mihael. – Oni su u Drugom svjetskom ratu počinili strašne zločine.

– Otvoriće se rane iz tog perioda, a onda smo nagrabusili.

– Da, samo na području naše opštine pobijeno je više od 5.000 ljudi. Kud god kreneš svuda spomenici pobijenim.

– Ministar će se osloniti i na crnog đavola samo da se dočepa vlasti. On je već star, njemu se žuri, nije mu ostalo još mnogo života, još malo pa mu je 70, slavohlepan je, vlastoljubiv i častoljubiv. Još je vrlo ambiciozan.

– Takvi su opasni, ti su spremni i na ubijanje političkih protivnika.

– On je pred 20 godina završio u zatvoru. Moćni šef države, Diktator, ga je suspendirao, ostavio ga bez posla. Sad će se on svetiti Tračanima, mrzi ih kao đavole, oni ne priznaju njega kao predsjednika ni njegovu novu državu Keltsku Republiku, neće da na kućama izvjesu zastave nove države.

Arkadiju Jevtušenku dolazi u sjećanje. Ministar vanjskih poslova Republike Karantanije, agilni Martin Civinelli stiže na Austrijsku granicu iz posjete SAD i Kanadi. Tamo je imao sastanak sa predstavnicima emigrantske organizacije Braća Kelti. Bio je veoma zadovoljan sa onim što je dogovorio, prihvaćene su sve njegove zamisli. Emigracija će ga maksimalno podržati, materijalno i na sve druge načine. Novac će stizati u Austrijsku banku na njegov račun. Ide se na rušenje postojeće države Karantanije. Kelti moraju dobiti svoju državu, već više od hiljadu godina je sanjaju, žele je, pokušali su to ostvariti u više navrata. Zadnja dva stoljeća to stalno

pokušavaju, svakih pedeset godina nekave historijske neprilike se ispriječe, imali smo četiri oca domovine, ja ću biti peti.

Narod kaže: treći put Bog pomaže, možda će Keltima peti put pomoći. Istina ja nisam vjernik, nisam to nikada bio, neću ni biti. Ali moja Gina jest, ona vjeruje u boga, stalno ide u crkvu, moli se. Neka ide, ko hoće vjerovati neka vjeruje. Treba biti tolerantan. Ona se moli i za mene. Ko zna možda je ona u pravu. To je dobra ideja. I one koji se mole treba pozvati u pomoć, za dobrobit Kelta, za keltsku državu, našu slobodnu domovinu.

Bio je zadovoljan posjetom emigraciji. Spojio je to sa zasjedanjem Skupštine ujedinjenih nacija, malo je našao vremena i načina da se uz veliku tajnost druži i sa biranim poslovnim ljudima, Keltima i Amerikancima keltskog porijekla. Niko neće provjeravati da li su to bili samo Kelti ili je među njima bilo i Skita i Tračana. Ljudi nisu postavljali pitanje njebove pripadnosti Komunističkoj partiji koja je onemoćala i počela se raspadati. Diktator je umro, desetak godina prije smrti postao je sentimentaln i nepovjerljiv, zadnjih dvadeset godina nije vjerovao ni Skitima ni Tračanima, na svim ključnim državnim mjestima bili su Kelti. Da nisam pripadnik Kelta ni ja ne bih postao minitar vanjskih poslova pred tri godine.

Sada je bio siguran, treba se spremati za rat. Razoriti tu veliku umjetnu državnu tvorevinu nije moguće bez pomoći izvana, bez pomoći velikih sila. Berlinski zid je pao, Gorbačov je učinio čuda, Zapad ga je nagradio Nobelovom nagradom za mir, zaslužio je. Sovjetski savez se raspao, promjene su nužne i ovdje kod nas. Ne može i ne smije da opstane ni ova lakrdija od države. Tu nestabilnost nastalu poslije raspada Istočne imperije treba iskoristiti. Sada je pravo vrijeme da se krene s akcijom.

Već odavno je počeo vjerovati da je ta država lakrdija, od onog vremena kada je bio mlad čovjek, kada je mislio da ima priliku napredovati u politici Ali nije mogao napraviti korak dalje, onakav kakav je priželjkivao. Znao je da ima jaku konkurenciju, da i pripadnici druga dva naroda žele graditi političke karijere. Poznao je sve spletke i podvale koje su ga sputavale. Sam ih je pripremao pripadnicima drugih naroda, a često i onima iz sopstvenoga naroda. Nastojao je naučiti od Diktatora kao je on to radio da bi se popeo na sam politički vrh u svom narodu, a onda i na vrh te umjetne državne tvorevine. Tako je Civinelli, s mržnjom, zvao sopstvenu državu, čiji je sada ministar vanjskih poslova.

Sjećanja su mu se vratila u vrijeme kada je bio briljantan student, kada su se profesori na Pravnom fakultetu borili ko će ga pridobiti za asistenta. Dugo je razmišljao da li uopće ostati na fakultetu ili raditi u sudstvu, položiti sve potrebne ispite i otvoriti privatnu advokatsku kancelariju. Shvatio je da se advokati u socijalističkoj državi sporo bogate, da to ne za-

dovoljava njegove ambicije, da će dugo, dugo živjeti slabije od mnogih intelektualaca. Kada se konačno odlučio ostati na fakultetu, uzeo je ponuđeno mjesto asistenta na katedri Političke ekonomije, profesor Marconi bio je najstariji. Najprije će on otići u penziju, ostaviće mu profesorsko mjesto.

Sve je išlo po njegovim planovima dok se nije umiješao u one nesretne nemire, kada su se studenti i dio intelektualaca keltske narodnosti pobunili. Diktator je bio veliki taktičar, znao je on kako treba čuvati vlast i svoj autoritet. Pustio ih je da se nemiri razmašu, da emocije uzavriju, da sve krupnije ribe isplivaju na površinu. Uočeni su svi koje je trebalo hapsiti i svi su preko noći završili u zatvoru. A, onda su se snovi počeli rušiti! Završio je iza rešetaka, ostao je privremeno bez posla, porodica je ovisila samo o ženinoj plaći i ono pomoći što je stizalo tajnim kanalima od emigracije.

Iz misli ga trgnu glas carinika:

– Imate li nešto prijaviti za carinjenje?

– Ovdje ministar Civinelli – priđe on vratima. – Vozim namještaj za svoje kancelarije.

Carinik se malo kolebao.

– Jesu li vaša oba ova vagona?

– Da, da, moja su obadva! – iskriviše se podrugljivo usne Martina Civinellija.

– Uredu, ministre! – zatvori carinik vrata na vagonu.

– Ko ga šiša! Mora li on znati što ja vozim i za koga je. Jesam li ja ministar ili on. I ja sam se nauživao straha, neka malo i taj mali carinik drhti od bojazni.

Znao je da bi i on morao platiti carinu, nikoga zakon ne oslobađa carine. Ali je poznao strah carinika da se ne zamjeri nekome ko je moćan pa ostane bez dobro plaćenog posla. Bio bi pravi glupan da ne iskoristi taj strah. Znao je da niko neće ispitivati kako je ministar vanjskih poslova dovezao iz Austrije namještaj za svoju vilu na Sunčanim brdima. Uživao je kako će razveseliti ženu koja mu stalno predbacuje što ne iskoristi svoj položaj, pribavi neku značajnu korist familiji. Gina ga je uvijek kinjila zbog toga. Sada će je iznenadaiti. Ne zna ona kako se to izvodi. Ne možeš ti samo tako gurnuti ruku u državni džep i izvući iz njega nekakave milione o kojim ona sanja. Nije to jednostavno. Ne smiješ dati priliku da ti nešto prišiju, da ti spakuju nekakavu podvalu. Mali neoprez i odletio si iz politike, nema te i nikada te više neće biti. Karijera ti je završena. Zbogom prijatelju!

Danas, dest godina poslije Diktatorove smrti mnogo se toga promjenilo, lakše se zagrabi u državnu kesu. Predsjednik Karantanije je iz redova

Kelta. Postigli smo sporazum da ćemo kredit dobijen od Evropske banke namijenjen razvoju poljoprivrede u Tračanskoj Republici, dijelu te naka-radne države Karantanije, preusmjeriti na razvoj turizma na Keltskom prostoru. Pet milijardi dolara veliki je novac. S njim se može mnogo toga napraviti. Može se nešto i uzeti od toga. Dogovorićemo se lako mi Kelti koliko kome. Naravno, najviše će dobiti Predsjednik Posilipo, predsjednik je.

Legao je u krevet, prepustio se kovanju planova za budućnost. Kako dalje? Emigracija će ga podržati, to je pitanje riješio u Americi. Tu je još Australija, Njemačka, Austrija, Italija. To će morati odraditi njegovi suradnici, daće im instrukcije. Svako mora izvršiti postavljeni zadatak. U tim zemljama ima dosta iseljenih Kelta i keltskih potomaka. Svi oni vole svoju bivšu otadžbinu, tuguju za njom, krv nije voda. Rado bi se vratili iz dalekog, tuđeg svijeta.

Šta je sa vjerskim ustanovama? Kardinal Dino Cardano mu je rodbina, razgovaraće s njim. Mnogo je vjernika, njihova je podrška važna. Cardano će preuzeti zadatak da to riješi s najvišim svjetskim duhovnikom. Treba tog starkelju pozvati u posjetu, prirediti mu veličanstven doček, on rado putuje po svijetu. Crkva ima jaku, više hiljada godina staru diplomaciju, stari su to lisci. Oni mogu odigrati važnu ulogu.

A onda podrška inozemstva. Na koga se tu osloniti? Prije svega na bivše fašističke zemlje, pozvati se na staro savezništvo u Drugom svjetskom ratu. Kelti su uvijek bili saveznici poražene strane. Te zemlje su osjetljive na to. Već dva rata su izgubile, po ovoj zemlji je rasuto mnogo kostiju njihovi djedova. To se ne zaboravlja. Prerasta u kompleks, u fascinaciju nesereće. To postaje opsesija gubitništva, neuspjeha, prerasta u podsvjesnu želju za osvetom, za popravkom osjećaja časti.

A vojna podrška? Bez vojne podrške iz inozemstva nema izgleda na uspjeh. Treba se osloniti na NATO pakt. Tu je Amerika glavna, što ona kaže to se radi. Tražiće baze, to je sigurno. Dati im, zašto ne? Moraš trgovati, ti meni ovo, ja tebi ono. Bez toga ne ide. Treba pridobiti Amere, tu malu američku uš, tog malog divljaka sa Divljeg zapada, kauboja. Ako pridobijemo njega, imamo u džepu NATO pakt. Moraću lično sam posjetiti Ameriku. Emigracija će dobiti zadatak da pripremi taj sastanak. Ona i potomci naših sunarodnika, koji osjaćaju da u njihovoj krvi ima bar najmanji procenat keltske krvi.

A ima takvih, ima! Eto, ona članica Američkog kongresa Laura Boticelli. Treba to pripremiti, naša emigracija i poslovni ljudi keltskog porijekla, sve to treba upregnuti u ista kola. Taj emigrant Dino Mitchell, mora pronaći nekog bogatog našeg čovjeka. Taj će prirediti gala predstavu. Pozvaće sredstva informiranja, televiziju, najugledniju koju može, najgleda-

niju i najutjecajnije. Ako može CCN, zašto da ne? Plaćićemo! Daće emigracija novaca. Biće novaca! Možemo isposlovati i kredit kod banaka!

Dugo mu se Laura Botichelli motala po glavi. Nju, nju treba pridobiti, ona će lobirati za nas u američkom Kongresu. Pozvati je na tu feštu, televizija je snima. Njoj je to vrlo važno, ona će se kandidirati za guvernera Teksasa. Njoj treba popularnost. Ako uspijemo uvući u igru i CIA – u, i oni će dati nešto para. U njihovim financijskim planovima ima novaca, njima ne smije manjkati. O njihovoj aktivnosti ovisi ugled Amerike, njena dominacija na svjetskoj sceni, utjecaj u NATO – u, Atlanskom paktu, pritisak na male državnice, poslušnost njihovih saveznika.

Pokušava se otresti tih sanjalačkih misli, vratiti se porodici, radu u uredu kojeg je u dobroj mjeri zanemario. Zadnje dvije godine uveliko se posvetio planovima o budućnosti svoje, izmaštane keltske države. Svojevremeno, kada su mu dali posao na fakultetu, pet godina poslije Diktatorove smrti, morao je formirati među političarima grupu za izučavanje Marksizma. Pokušao je izučavati Marxov „Kapital”. Slabo mu je to išlo. Nije bio sklon filozofiji, težak je to izraz, traži mnogo strpljenja. Nekada se jedna rečenica mora više puta ponavljati da je razumiješ, to ga je nerviralo. Počeo je osjećati sve više mržnju prema tom filozofu. Sada, poslije promjena u Sovjetskom Savezu, bio je siguran da je budućnost u kapitalizmu. Glupo je bilo gubiti vrijeme sa nekakvom mrtvom teorijom, Marksizmom! Mrtvacu treba pokopati, odnijeti mu cvijeće na grob i okrenuti se životu!

Sjećao se svojih mladenačkih predratnih dana. Rada u omladinskoj pa u organizaciji odabrane omladine. Kandidata za prijem u komunističku partiju. Ranog odlaska među antifašiste, partizanskog vojevanja. Iz rata je izašao kao pukovnik, mlad još. Ocijenio je da je najbolje završiti fakultet. Izgledi za napredovanje bilo u vojsci, bilo u politici ili struci tako će biti izgledniji, realniji.

Da mu sada ponude da bude predsjednik Karantanije, zdušno bi se borio za njeno očuvanje. Naravno, bolje je biti predsjednik jedne veće nego manje države, veći je njegov ugled u svijetu, veći utjecaj. To je propala stvar, svi bi željeli da imaju svog predsjednika i Tračani i Skiti i Kelti. Ne, ne, i ne! Krantaniju treba rušiti, samo ako nju sruši i utemelji Neovisnu Keltsku Republiku njegov će ugled donekle biti bolji. To je najbliže realnosti, to je pravi put!